

Jednou dole, jednou nahore

Ostrov Tabarca je relatívna pustatina. Okrem turistického ruchu ho udržuje na žive len akási vymierajúca biodiverzita v podobe hmyzu a púštnych rastlín. Vzduch je vlhký od morských vín, ktoré sa tak vďačne triešťa o skalné pláže a útesy. Slnko si vypaľuje cestičky do kože aj do zrúcanín a starých budov. Na horizonte smerom ku moru nie je celkom nič, len koniec ostrova, more a obloha. Morský vták prelieta okolo. Zaviali ho sem priaznivé vetry spolu s jeho rodinou. Uživa si pokojného počasia a plodov turizmu v podobe omrvíniok a smetí. Nemôže vedieť, že ho pomaly zabijajú. Lieta nad hlavami nad ránom, kým je prostredie ešte znesiteľnejších teplôt. More však neschladí slnko. Lietanie ide tak ľahko a čas pre neho nehrá žiadnu rolu. More je také ďaleké a ľudia sú takí malí. Takí malí a bezvýznamní. Lieta vyššie a vyššie a potom zase dole, splývajúc vo vzdušných prúdoch. Dáva sa a vidí.

Na zemi, na ostrove Tabarca leží chrobák. Je poludnie a on už nevládze ísť ďalej. Leží obrátený na svojom chrbte a už nedúfa. Čaká. Vidí svoj život v tejto púšti. Vidí koľko krát ho obišiel, koľko krát sa skrýval pred dravcami, koľko krát stratil a koľko krát získal. Videl všetkých tých turistov, čo okolo neho prešli v priebehu jeho života. Aj všetky tie smeti, ktoré musel obchádzať. Videl aj seba samého ako leží na zemi a čaká. Čaká na koniec. Nad ním letí morský vták a pýši sa hrdo svojím bezchybným letom niekde tam hore. Zem je taká horúca. Páli ho. Ostal ležať na vyšliapanej cestičke a slnko na neho pečie, akoby aj z vnútra pieklo. Upiera na neho svoj nemilosrdný zrak, ale len jedným okom, aby neumrel hneď. Aké je kruté!

Na ostrove Tabarca prichádza prepravný katamarán plný turistov. Rôzne jazyky sa ozývajú v prístave ale rýchlo sa rozdelia na skupinky, ktoré sa po chvíli rozprchnu do všetkých strán, aby uvoľnili miesto pre ďalší prichádzajúci katamarán. Z tohto húfu drobných životov, vychádza jeden človek. Je sám a ide prejsť celý ostrov, na rozdiel od ostatných účastníkov jeho skupiny, ktorí sa vydávajú smerom k turistickej časti ostrova. Cesta je prašná, nebo jasné a slnko ako ostrelovač mieri presne tam, kde to najviac bolí. Na oblohe letí vták. More šumí do ticha a zvlhčuje ohnivý vzduch. Kamene sa vrývajú do podrážok a piesok zachádza do sandálov. Tieň v tejto krajine neexistuje. Človek sa zastavil. Hore vidí vtáka, ako si slobodne poletuje, hľadajúc niečo pod zub. Dole vidí chrobáka, ktorý sa sťažka hýbe, prevrátený na chrbát. Jemne ho odsunie do chládku pod akýmsi sukulentným porastom a trochu ho pokropí vodou. „Hádam sa spamätá...“ Povie a začne kráčať ďalej.

Chrobák vidí aj všetko čím kedy chcel byť. Počuje zvuky, hluk. Nie. Melódie? Hlasy, ale inak ako ich počul do teraz. Započúva sa. Slnko tak strašne páli. Nemôže dýchať. Žeravé svetlo, také prenikavé a biele. Už nepáli. Hlasy sú hlasnejšie. Vidí život človeka. Vidí sa ako veľrybu. Ako rastlinu. Ako obrovské aj malé tvory žijúce na zemi aj mimo nej. Tisíce a tisíce začiatkov a koncov. Vrcholov a dien. Tisíce očí a tisíce sĺz. Tisíce prašných chodníkov, turistov, miest a chrobákov. Vidí seba takého aký je. Zapozeral sa sám sebe do očí. Sú to tie isté oči ako oči toho morského vtáka. Zvláštne. Nikdy ho predsa nevidel z blízka. Alebo nie? Teraz vidí seba a svoje chrobáčie oči. V drobných odrazoch vidí seba ako morského vtáka. Cíti vietor okolo seba a počuje jeho svišťanie, jeho sviežosť. Slniečko príjemne zahrieva ochladnuté telo. A všetko je tak, ako má byť. Chrobák je teraz morským vtákom. Letí si nad ostrovom Tabarca a predvádza akrobatické kúsky svojim potenciálnym partnerkám. Dole na zemi vidí kráčať osamelého človeka, ako sa k niečomu skláňa a potom kráča ďalej. Vidí sa ako leje vodu na seba samého a topí sa v pár kvapkách chlóristej tekutiny. Cíti, ako my na kožu pečie a počuje sa nadávať si, že si nekúpil lepši opaľovací krém. Nerozumie tomu, čo hovorí, ale po chvíli mu je všetko jasné. „Hádam sa spamätá...“ Hovorí chrobák

morský vták ústami človeka a kráča ďalej. Zem je žeravá, piesok dotieravý, cesta prašná, kamene tvrdé, sálajú teplo, obloha je čistá, vzduch horúci, more divoké a slnko tak strašne pečie. Chrobák sa prebudí na zemi. Zem pod ním je vlhká a je v tieni. Nechápe, čo sa stalo, ale je hladný a tak ide hľadať potravu. Už sa nepamätá, nad čím sa tak veľmi čudoval. Ved' na tom aj tak nezáleží. Na ničom nezáleží, len na tom, že je práve hladný.

Človek sleduje vtáka, ako krúži nad miestom, kde sám pred chvíľou bol. Vták rýchlo zletí k zemi a schmatne chrobáka. „-Oh.“ Povie si človek smutne. „Tak z toho sa už nespamätá...“ Mykne plecom. Ved' na tom aj tak nezáleží. Na ničom vlastne nezáleží. Raz sme hore a raz dole. Raz zomierame a raz sa rodíme. Znovu a znovu a znovu, vždy a všetko v ten istý moment a v momentoch tisícich. A všetko je presne tak ako má byť.